

Bordadoras

Brodeuses, Éléonore Faucher, 2004

Una noia amaga el seu embaràs, però troba el seu camí brodant amb cura i amor maternal la seva pròpia vida

La metàfora vital del brodat

Existeix un cinema de dones? Doncs bé, sembla que sí (com també existeix cinema de gays i de lesbianes) ja que fa poc vam poder veure a la nostra ciutat la mostra de cinema de dones organitzada per la Fundació Caixa Tarragona (esperem que ara no facin un cicle d'homes. Quin avorriment!). I quines característiques té el cinema que s'inclou dins d'aquesta etiqueta? Ha de ser feminista per nassos? És més sensible? Més sensitiu? Està fet només per a dones? O bé l'única raó és el fet que la directora és fisiològicament identificable com a dona, sigui bona o no com a cineasta? Ai! Quin error classificar el cinema per gèneres! (mai més ben dit). Però, què hi farem? Si ho estableixen així, doncs entrarem en aquest joc barat. *Bordadoras* és la típica pel·lícula de dones (cosa que no vol dir que estigui feta per a dones, de la mateixa manera que tampoc totes

les pel·lícules de dones són feministes, ni que a totes les dones els agradi el cinema de dones, ni que als homes... etc). El tema mateix explora la sensibilitat de la dona, en concret d'una jove francesa que s'ha quedat embarrassada (quelcom que els homes mai podrem entendre) i que ho vol amagar a tothom (secrets: un altre tòpic del cinema femení?). No vol tenir el fill, perquè el pare va ser només el polvet d'una nit. Aparentment el drama està anunciat (i la música, una mala còpia del *Fratres* de l'intens i místic Arvo Pärt, reforça aquesta idea). Però res més lluny de la realitat. La directora, Éléonore Faucher, aporta una mirada optimista a la quotidianitat de la vida. El drama queda fora de pantalla; el drama és previ a tot esdeveniment narratiu de la pel·lícula. Això forma part del passat, del record: el mal ja està fet; ara toca pensar en el futur, que encara està per brodar (metàfora,

com no, femenina, encara que la facin servir homes des d'Homer – barbuts inclosos). Claire, que així es diu la protagonista, tot i no voler tenir el fill i estar força decaiguda d'ànim, manté les il·lusions gràcies a la seva afició de brodar. Ben aviat, Claire es planteja deixar el supermercat mediocre on treballa (on ja no podrà amagar més la panxa, que li creix dia a dia). Així que decideix demanar-li feina com a brodadora a la senyora Mélikian, una dona que acaba de perdre el seu fill en un accident de moto. D'aquesta manera, les dues dones es trobaran en la intimitat del brodat (la intimitat i el treball manual i delicat: un espai purament femení –aconsellable també per a tot home). La senyora Mélikian que ha perdut el fill (drama que també era previ a la narració) troba de sobte, sense esperar-ho, una filla; una noia que a més tindrà en breu un fill. Un nen que, tot i que previsiblement orfe, trobarà la

figura paterna en l'amic del noi mort que s'enamora de Claire, amiga de la seva germana... En definitiva: un brodat perfecte i harmoniós que aspira a la perfecció i al treball ben fet, com els brodats minuciosos que sorgeixen de les mans de la senyora Mélikian i de la jove Claire. Brodats dignes de qual-sevol modista reconegut. Però només això: teràpia narrativa, és a dir, el camí del brodat com una superació psicològica de totes les desgràcies personals; el brodat com un enganxar-se novament al cicle de la vida, que continua el seu curs gràcies a les seves broadores, amagades en alguna part profunda de la nostra consciència. Però només això: metàfora femenina l'objectiu últim del qual és aconseguir un bon vestit vistós; això sí, ple de bones intencions, ple d'aquella sensibilitat de les petites coses que tan desenvolupada tenen les dones i que a vegades els homes no apreciem.

Ple també de sensacions, de sentiments, de bondat... Però només això. La pel·lícula no es complica entretenint-se en sofisticades exploracions de la ment humana, ni té cap pretensió excessiva. La seva filosofia explora la senzillesa del dia a dia quotidià i de la relació d'una jove amb els altres (això sí, una jove ben maca i tranquil·la; ja ens calen, de personatges tan purs i verges –tot i la relliscada!).

En fi, una pel·lícula tan bonica com avorrida, amb la qual molts s'adonaran que són fisiològicament insensibles.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Eléonore Faucher
Guió: Eléonore Faucher i Gaëlle Macé.
Producció: Alain Benguigui i Bertrand van Effenterre.
Fotografia: Pierre Cottreau.
Muntatge: Joële van Effenterre.
Música: Michael Galasso.
País: França
Any: 2004.
Duració: 89 min.

Equip Artístic

Lola Naymark (Claire)
Ariane Ascaride (Sra. Mélikian)
Thomas Laroppe (Guillaume)
Marie Félix (Lucile)
Arthur Quehen (Thomas)
Jacky Berroyer (Sr. Lescuyer)
Anne Canovas (Sra. Lescuyer)
Elisabeth Commelin (Sra. Moutiers)
Marina Tomé (Ginecòloga)
Christophe Hatey (Butcher)
Annie-Claude Sauton (Baker).

Filmografia

2004
Bordadoras